

LBRIS | We know
books
ALIS POPA

**AVENTURILE
PIRATULUI
KET**

ARTHUR

Cuprins

CAPITOLUL 1. Un personaj misterios	5
CAPITOLUL 2. Ket și Tiberius	8
CAPITOLUL 3. Treburi pirateresti	14
CAPITOLUL 4. Accidentul	21
CAPITOLUL 5. Ajutor neașteptat	27
CAPITOLUL 6. Povestea Nasului de Sticlă	31
CAPITOLUL 7. Ket intră în acțiune	37
CAPITOLUL 8. Ket intră din nou în acțiune	44
CAPITOLUL 9. Corespondențe	48
CAPITOLUL 10. La globoței	53
CAPITOLUL 11. Melcul uriaș	57
CAPITOLUL 12. O veste mai mult decât plăcută	61
CAPITOLUL 13. Pregătiri de aniversare	64
CAPITOLUL 14. Marmeladă	68
CAPITOLUL 15. O aniversare cu bucluc	71
CAPITOLUL 16. Cadoul	77
CAPITOLUL 17. Complotul	85
CAPITOLUL 18. Din nou pe mare	89
CAPITOLUL 19. Viață de pirat	93
CAPITOLUL 20. Disparații misterioase	101
CAPITOLUL 21. Necazuri noi	106

CAPITOLUL 22. Maimuța hârâitoare	111
CAPITOLUL 23. Salvați!	117
CAPITOLUL 24. Limbarița	122
CAPITOLUL 25. Leacul	128
CAPITOLUL 26. Secretul lui Ket	133
CAPITOLUL 27. Kialia	139
CAPITOLUL 28. Prieteni vechi	145
CAPITOLUL 29. Supărările domnului Marmeladă ..	152
CAPITOLUL 30. Mesajul secret	155
CAPITOLUL 31. Bix	162
CAPITOLUL 32. Insula în formă de potcoavă.	167
CAPITOLUL 33. Misiune de salvare	172
CAPITOLUL 34. Naufragiatul I	178
CAPITOLUL 35. Naufragiatul II	185
CAPITOLUL 36. La bordul lui Bateau.	189
CAPITOLUL 37. Povestea lui Bix	195
CAPITOLUL 38. La șobolani	201
CAPITOLUL 39. Probleme șobolănești	208
CAPITOLUL 40. Spre nord	213
CAPITOLUL 41. Plutind pe mare	217
CAPITOLUL 42. În căutarea comorii	221
CAPITOLUL 43. Pe Insula Pisicii	226
CAPITOLUL 44. Popasul	233
CAPITOLUL 45. Ocolișul	237
CAPITOLUL 46. Capcana	242
CAPITOLUL 47. Marea traversare	247
CAPITOLUL 48. Atacul	253

CAPITOLUL 49. Omoleții	260
CAPITOLUL 50. Ceremonialul stingerii luminii	270
CAPITOLUL 51. Tot mai aproape de țel	275
CAPITOLUL 52. Blestemul.	281
CAPITOLUL 53. Gânduri de întoarcere	287
CAPITOLUL 54. Târgul tradițional din Pataponia. ..	291
CAPITOLUL 55. Povestea lui Mimo	297
CAPITOLUL 56. Bicicletele	302
CAPITOLUL 57. Spre casă	309
CAPITOLUL 58. Verigă	313
CAPITOLUL 59. Aniversarea doamnei Matilda	318
CAPITOLUL 60. Aniversarea doamnei Matilda (continuare)	327
CAPITOLUL 61. Încheiere	333

CAPITOLUL 1

Un personaj misterios

Cum izbutea oare Ket să stârnească atâta agitație printre cunoscuți?

Nu-i prea greu de răspuns. Fiindcă în micul orășel aflat la nici doi pași de portul Ydas se petreceau de la o vreme niște lucruri care-i puneau pe jăratic pe mulți locuitori. Iar aceștia mulți aveau părerile lor despre cele întâmplate și țineau cu tot dinadinsul să le împărtășească și altora.

Prin urmare, clevetirile se țineau lanț:

Ket se poartă ca un zvânturat! Face doar ce-l taie capul! Aleargă pe stradă ca un bezmetic ori se plimbă cu mâinile în buzunare, târșându-și picioarele... De salutat, nu salută, în schimb face cu ochiul, se strâmbă, fluieră cu neobrăzare și scoate limba de un cot după trecători! Din cauza lui s-a ales praful de ultima întâlnire sărbătorească! Și-a dat în petic... și-a bătut joc de musafiri și de gazdă. S-a cățarat cu picioarele pe scaun, mai rău ca un copil! A tușit cu gura plină și, chipurile din greșeală, a răsturnat cu cotul câteva pahare din care abia gustase. Apoi, de parcă n-ar fi

fost de ajuns, s-a plâns cu voce tare că-l doare burta de la mâncarea oribilă și s-a șters la gură cu fața de masă!

Veșnic la pândă, cunoscuții îi căutau nod în papură și, cum prindeau un prilej cât de mic, dezaprobau cu un aer de superioritate aceste apucături. Totuși, fără s-o recunoască, unii se amuzau și-și râdeau în barbă, abia așteptând să vadă o nouă boacăna de-a lui Ket, pentru că viața din orașelul de lângă port le părea cam plictisitoare. Însă destui erau și cei care se simțeau arși până la os de furie neputincioasă, căroră le sărea țandăra și li se încleștau dinții cu dușmănie numai când se gândeau la „obraznicătura aia“.

Toate ar fi fost cum ar fi fost dacă n-ar mai fi existat ceva cu mult mai bizar, ceva care-i intriga și, într-un fel, îi unea pe toți acești oameni: anume că neobișnuitul personaj dispărea din când în când din oraș, revenind după câteva luni cu buzunarele doldora de obiecte uimitoare și cu o atitudine în care se amestecau voioșia, înfumurarea și aerul misterios.

Se zvonea că cineva l-ar fi văzut tocmai în Pataponia, cu un pui de cangur în brațe; altcineva ar fi putut să jure că-l recunoscuse în mijlocul unui grup de indivizi dubioși, cutreierând străzile din Makai-be; în fine, o persoană foarte respectabilă mărturisea că din locuința lui Ket răzbat de fiecare dată, în ajun de dispariție, sunete ciudate, behăieli sau mieunături

absolut inexplicabile, dar și zăngănituri de obiecte sparte sau trântite.

Ceea ce nu știau, desigur, curioșii locuitori ai orașelului din apropierea portului Ydas era că personajul care provocase atâta frământare în jur călătoreea adeseori într-o lume extraordinară, în care aventura, pericolul și misterul dădeau târcoale la fiecare pas.

Totuși în mica localitate exista cineva, pe numele său Tiberius Tong, care cunoștea prea bine tainele lui Ket.

CAPITOLUL 2

Ket și Tiberius

Ket și Tiberius erau prieteni la cataramă. Nu știu cum se făcea, dar unde-l vedeai pe unul, îl găseai și pe celălalt. Îi puteai întâlni ba pe stradă, ba pe la cunoscuți, ba printre docurile din port, glumind și împungându-se cu vorba de dimineața până seara. Pentru că locuiau destul de departe unul de altul, preferau să se întâlnească în port, la taverna Peștele Uscat, unde se serveau cele mai ciudate preparate marinărești.

Taverna asta era de fapt o corabie de luptă rămasă fără catarge, înfiptă pe jumătate în pământ, în care te strecurai printr-o fantă îngustă, ușor boltită. Înăuntru, mesele soioase și scaunele negre din salcâm noduros luceau de grăsime întărită, iar lumina cădea greu prin deschizăturile murdare, în formă de romb, care fuseseră tăiate în lemnul umflat de aburi.

Lângă peretele opus intrării se afla o teighea încă impunătoare, deși veche de când lumea. În spatele ei îl găseau întotdeauna pe cârciumar, un bătrân cu capul mic, căruia nu-i prea plăcea să se întindă la

vorbă, dar care se pricepea de minune la preparat ceaiuri și cafele marinărești. Făcea și niște mâncăruri neobișnuite din pește, meduze și crabi, însă puțini clienți îi călcau pragul, fiindcă locuitorii din apropierea portului erau plini de ifose și nu s-ar fi înjosit niciodată să pășească într-un asemenea loc sărăcăcios.

Într-o bună zi, cei doi prieteni ajunseră acolo aproape în același timp și se înghiontiră cu voie bună când dădură să intre amândoi deodată prin spațiul strâmt. Se așezară la o masă, însuflețiți și cu chef de vorbă, așa cum se simțeau mereu când erau împreună, chiar și atunci când se ciorovăiau. Cârciumarul le aduse ce știa că le place mai mult: ceai verde cu piper și alune mustăcioase de Canabria.

— Corabia e gata! șopti Ket. Te-ai descurcat cu toate, fără să-și bage nasul rudele tale fandosite?

— Îmi pare rău, amice, răspunse Tiberius, oftând. Nu cred că are rost să le stârnim bănuiala tocmai acum. Mă gândesc că e mai potrivit să rămân acasă de data asta.

— Uf! făcu Ket, însoțindu-și exclamația de o lovitură neputincioasă, cu vârful degetelor, în tăblia mesei. Eram sigur!

Cei doi amuțiră o vreme, apoi sorbiră din ceai, după cum le era obiceiul: Tiberius în tăcere, iar Ket

foarte răsunător, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotul mării agitate pe timp de furtună.

Spre deosebire de Ket, Tiberius se purta cuviincios, era plăcut și bine-crescut, nu avea aerul înfumurat al amicului său, iar faptul că nu era certat cu bunele maniere îi aducea prețuirea locuitorilor din oraș. Iată deci un bun motiv pentru care Tiberius nu prea bătea la ochi printre cunoscuți: nimeni nu-l credea în stare de vreo escapadă neobișnuită. Nici măcar dacă dispărea din zonă zile întregi nu dădea de gândit, fiindcă se spunea că are o căsuță la țară, unde se duce să se odihnească din când în când. În plus, numeroasele obligații pe care le avea în societate și în familie îl țineau adeseori pe loc, ca acum.

Ce-i drept, tovărășia cu Ket arunca o mică umbră asupra imaginii de om cumsecade a lui Tong. Însă toată lumea știa că cei doi erau prieteni din copilărie, și astfel multe lucruri tulburi erau trecute cu vederea.

— Eram sigur, reluă Ket după o vreme, scărpinându-se gânditor după ureche.

— Ce să fac? Am o mulțime de veri și de mătuși. Nu pot să-i neglijez.

— Așa-i, admise Ket, dar lași baltă treburile noastre...

— Mda... aprobă Tiberius, apoi adăugă cu un ton îndatoritor: Ai terminat pregătirile? Mai ai nevoie de ceva?

Cititorii trebuie să afle că, în preajma unei călătorii, Ket alerga sprinten în stânga și-n dreapta, umbla prin târguri, scormonea printre vechiturile de pe tarabe, căra pe corabie diverse obiecte, potolindu-și neastâmpărul abia după ce ajungea hăt-departe, în larg. Tiberius dădea și el o mână de ajutor, dar eroul nostru, cu mai multă experiență în ale plecărilor, ținea să-și pună el însuși treburile în rânduială.

Acum, lui Ket îi mai lipseau doar câteva mărunțișuri: un colac de sârmă subțire, o foarfecă de tablă, o pereche de chei ruginite și un suport mic pentru umbrelă. Nimic mai ușor, pentru un călător destoinic, să facă rost cât ai bate din palme de toate astea!

— Mă știi doar, răspunse Ket. Am verificat listele de obiecte încă de-acum două săptămâni. Nu mă grăbesc, vreau să iasă treaba bună!

— Sper c-o aduci la mine pe Mo, zise Tiberius, pe un ton ușor întrebător.

De cele mai multe ori, Mo, pisica lui Ket, pornea pe mare împreună cu stăpânul ei. Dar la ultima escapadă o lăsase la Tiberius, unde era răsfățată ca o împărăteasă.

— O aduc, o aduc, n-avea grijă. Vezi c-am învățat-o să meargă pe masă. Nici n-atinge farfuriile. Doar paharele... Atunci când e cazul.

Tong zâmbi la auzul năstrușnicei idei.

— Și zici că mergi către Mibab, nu-i așa? șopti el. Am auzit că pe-acolo marea nu mai e tocmai sigură.

— Serious?! Nu-i rău deloc! Da, așa m-am hotărât. Poate mai aflu ceva despre... *știi tu ce*, răspunse Ket, clipind cu un aer enigmatic.

— Ai grijă, amice, nu mai spune niciun cuvânt! Îl opri Tong, mai prevăzător de felul lui.

— Of, da' fricos mai ești. Nimic nu-mi poate sta în cale, dacă e rost de aventură! replică Ket bățos.

— Când pleci? Chiar mâine? schimbă vorba Tiberius.

Prietenul lui încuviință din cap.

— Ai grijă să nu te dibuiască dușmanii, adăugă Tiberius cu glas scăzut.

Ket se strâmbă și scoase limba. Făcea el pe nepăsătorul, dar în realitate era convins că o asemenea taină formidabilă nu trebuie să ajungă la urechile orîșicui, așa că se străduia cât putea să nu-și dea în vileag preocupările marinărești.

Din păcate, trezise deja bănuielile anumitor persoane, și aceste persoane deveniseră foarte interesate să afle ce se petrece cu adevărat în timpul curioaselor lui dispariții.

A doua zi, în zori, eroul nostru străbătu portul și coborî către mare. Căută cu privirea, printre navele greoaie, vechea lui corabie, al cărei nume, *Bateau*, abia se mai zărea, cioplit în lemnul înnegrit de vreme.

Cu corpul putred și coșcovit, cu pânzele pline de cârpituri, cu catargele ca niște bețe țepene și strâmbे, Bateau semăna cu o carapace turtită de țestoasă bătrână sau mai degrabă cu o albie străveche de lemn, astfel încât era de mirare ce anume o mai făcea să plutească.

Proprietarul se urcă la bord, verifică dintr-o ochire dacă toate lucrurile sunt la locul lor, ridică iute ancora, apoi se îndreaptă spre cabină.

Peste un ceas ieși pe punte și se postă la cârmă semet.

Se înfipse pe picioarele slăbănoage, își trecu mâna prin claia de păr negru și țepos ca spinarea unui arici și trase adânc în piept aerul îmbibat de sare și de ispita aventurii.

Dar ceva din înfățișarea lui se schimbbase.

Nu era loc de îndoială.

Ket purta îmbrăcămintea tradițională a piratilor, care-i trăda adevăratele îndeletniciri.